

[Bouet.]

eller burde i hvert Tilfælde en saadan Kasses Vedtægt, ikke blive godkendt. Vedtægter som disse, som kunde suppleres med Eksempler fra andre Kasser, giver i høj Grad Begrundelse for et Forslag om Tilsyn med Pensionskasser.

I § 5, som vel maa siges at være den vigtigste Paragraf for dette Spørgsmaal, imødekommes det Ønske, som Funktionærerne saa stærkt har næret, og som egentlig er Anledningen til, at Kravet om et Tilsyn er kommet frem, nemlig Ønsket om, at de Midler, der skal tjene til Dækning for Pensionerne, skal holdes afsondrede fra Virksomhedens Midler og anbringes efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges Midler. Naar det er foreslaaet, at koncessionerede Selskabers egne Obligationer kan anvendes som Sikkerhedspapirer, skyldes det, at man formener, at disse maa være sikre, ikke mindst naar Tilladelsen skal gives af Handelsministeren, som altsaa derved faar en Pligt til at undersøge, om den fornødne Sikkerhed virkelig er til Stede. Men det vanskelige ved dette Spørgsmaal er naturligvis at faa bestaaende Kassers Midler, som er anbragt i Virksomheden, ud af Virksomheden, thi det drejer sig jo ofte for Virksomheder med store Pensionskasser om store Kapitaler, og det er derfor naturligt, at der maa gaas frem med den største Forsigtighed, thi Meningen er jo ikke, heller ikke fra Funktionærernes Side, naar de har fremsat dette Ønske om Tilsyn, at faa slaaet Virksomhederne i Stykker. Man har i Lovforslaget taget Hensyn til det; det er fastslaaet, at der skal tages særligt Hensyn til, at Virksomheden ikke ved Berøvelse af Driftskapital bringes i Vanskeligheder. Naar Tidsrummet, inden for hvilket Midlerne skal være udtaget, samtidig er fastsat til mindst 15 Aar, hvis ikke Virksomheden selv ønsker at faa Forholdet afviklet hurtigere — hvis et Firma kan skaffe den Kapital, som er nødvendig, bør det naturligvis have Adgang til at afvikle paa kortere Tid —, men naar der ellers er fastsat mindst 15 Aar, maa en Virksomhed meget vel kunne naa at afvikle dette Forhold inden for det givne Tidsrum.

Desuden findes der jo i § 12 en Bestemmelse om, at

„For Pensionskasser, der er oprettet inden nærværende Lovs Ikrafttræden, skal Virksomheden, hvortil Pensionskassen er knyttet, for saa vidt den har paataget sig at yde Bidrag til Kassen, kunne bestemme, at Kassen skal træde under Afvikling, idet der lukkes for Tilgang af nye

Medlemmer, og Kassen er da ikke underkastet nærværende Lov.“, dog med den Undtagelse, at fra det Tidspunkt, hvor Adgangen til Kassen er standset, skal de Midler, der fremtidig indbetales, saavel fra de i Kassen tilbageværende Medlemmer som fra Virksomheden, anbringes efter samme Regler som for de øvrige Pensionskasser. Det vil nemlig være naturligt, naar en Virksomhed er daarligt funderet og derfor siger til sig selv: Vi maa lukke Kassen for ikke at blive underkastet et Tilsyn, under hvilket det muligvis kunde sive ud, at Virksomheden er mindre vel funderet — det vilde være naturligt, siger jeg, at de Midler, som saa i Fremtiden for de tilbageværende Medlemmer skal indbetales som Præmier, baade fra Virksomheden og fra Funktionærerne, skal holdes afsondrede. Gaar det i Løbet af nogle faa Aar galt med Virksomheden, saa vil jo de Penge, som Fonden efter dette Tidsrum har indbetalt, være tabt, hvis ikke Sondringen er gennemført. Naar det bestemmes, at der skal mindst 15 Aar til at udtrage Midlerne, og man har Bestemmelsen om, at Virksomheden ensidigt kan lukke for Kassen, saa tror jeg ikke, at man fra Arbejdsgiverside kan sige, at man gaar dem for nær, eller at dette Forslag er ensidigt eller uberettiget.

I forskellige Kasser og Pensionsordninger kan Funktionærerne i bestemte Tilfælde faa deres egne indbetalte Penge, nogle Steder med Renter, andre Steder uden Renter, udbetalt ved Fratræden, og det kan ikke skjules, at der er mange Funktionærer, som foretrækker en saadan Ordning, fordi de regner med da at kunne skabe sig en Levevej ved Start af en Forretning, saafremt de maa udtræde af Virksomheden. Efter vor Opfattelse er dette en forkert Ordning, thi det viser sig som Regel, at de Penge, som er udbetalt i saadanne Tilfælde, hurtigt forsvinder, og den Sikring, som Pensionsordningen skulde være ved Indtræden af Invaliditet eller Alderdom, er borte. Derfor er i § 9 det Princip fastslaaet, at de opsparede Midler ikke nogen Sinde kan udbetales Funktionæren, hans Enke eller Børn, medmindre Beløbet ikke overstiger 200 Kr., men skal anbringes i en anden statsanerkendt Kasse eller anvendes til Indkøb af Livrente. Dette gælder saavel ved en Kasses Ophævelse, hvor de Formue-Andele, som tilkommer Medlemmerne, skal anvendes paa den angivne Maade, som naar Medlemmerne dør eller udtræder efter at have været Medlemmer i 10 Aar eller derover. I det sidste Tilfælde skal Funktionærerne